

Жиди собі...

Жили собі троє козаків: Іван, Андрійко та Свят. Добрі козаки, завзяті й натхненні! Іванко, наприклад, полюбляв дерев'яних вояків. Зранку підніметься, не їсть, не п'є — береться вояків із дубових колод вистругувати! Наріже величеньку армію та грається до вечора. Військо, ліворуч! Військо, праворуч! Рівняння на пана отамана! Так і день минає.

Андрійко любив із лопухами битися. Бувало, до лісу піде, галявину лопухову знайде і як почне шаблею вимахувати, самі клапті летять! Намагається всмак, навіть рука заболить. А за ніч виспитьсся і знову все спочатку: шаблею махати, лопухи рубати.

Свят полюбляв читати. Хлібом його не годуй, кашею не частуй, борщу не пропонуй, а книжку дай. Поки геть усю не вивчить, не заспокоїться. Про що тільки не читав: і про зоряне небо, і про далекі землі, і про глибокі моря, і про швидкі вітри!

Сиділи одного разу Іванко, Андрійко та Свят на лузі під молодим дубком. Молоко разом пили, мрію одну на всіх ділили.

Чарівний клубок

Козак сказав — козак зробив! Пішли Іван, Андрійко та Свят прямо — а там дерева стіною. Сунулись праворуч — бурепом непролазний. Ліворуч — колючий чагарник. Вирішили назад повернутися — стовбури не пускають.

Іван сказав:

— Треба на дерево вилізти. На всі боки роздивитися: чи не видно де просвіту.

Свят, найлегший і найшвидший, роззувся, руки потер та й поліз. Виліз на верховіття височенної ялини. Роззирнувся на всі боки: тільки верхівки дерев скрізь, куди не глянь. Виходить, опинилися вони в самісіньких не-трях! Спустився він на землю й каже:

— Ні, братики, не видно нічого. А вибиратися з лісу зачарованого якось мусимо. Треба стареньку ту шукати, вибачення в неї просити. За поведінку нашу, справжніх козаків не гідну.

Тут перед козаками клубок червоний з'явився й по траві покотився. Клубок котиться, нитка розмотується, хвостиком вабить.

Камінчик для Лісовика

Плеснула Цариця в долоні — вибігли з печери кам'яні слуги, принесли величезну скриню. Клацнула пальцями — кришка скрині відкинулася. А там каменів різнобарвних видимо-невидимо!

Горять камені, наче зорі небесні. Сині, білі, червоні, зелені — краса!

— Повна по вінця скриня самоцвітів, один від одного гарніший! Обирайте будь-який,— мовила Цариця.

— Нам будь-якого не треба,— сказав Іван.— Лише той камінчик, що ти в Лісовика відібрала.

— А ви знайдіть його! Впораєтесь — забирайте!

Схилилися козаки над скринєю. Як знайти те, чого ніколи не бачив?

— Може, цей? — ткнув Андрійко пальцем у великий рубін, червоний, наче стигла ягідка.

— Або цей? — замислився Іван над чималеньким діамантом. Камінь виблискував, немов джерельної води крапелька.

Пробудження

Козаки прокинулися, на всі боки роззиралися: навкруги не ліс зачарований, а той луг, де вони стареньку зустріли. І зброї чарівної нема.

— Невже наснилося все? — сказав Іван.— Ти диви, як міцно ми заснули на сонечку, братики!

— Наснилося? — запитав Андрійко.— І як лісом за клубком бігали? І як із камінця Мавка з'явилася? І як із Царицею гори билися?

— Не може бути, щоб усім трьом однаковий сон примарився! — заперечив Свят.— Не буває такого! Ось і опік у мене на руці — від камінчика, коли той нагріватися почав.

— А в мене синець! — показав Андрійко.— Кам'яний слуга зачепив.

— А ось і наші шаблі! — зрадів Ілля.

І справді, трохи подалі, під калиною, лежали на траві шаблі, тільки не алмазні, а дерев'яні. Дубова, горіхова й горобинова. Подивилися на них козаки й зітхнули. У лісі

